SLADKÝ ŽIVOT

Dani Collinsová

Popelčino pokušení

HARLEQUIN®

Dani Collinsová

POPELČINO POKUŠENÍ

Překlad

Jana Austinová

Milá čtenářko,

s dětmi je kříž! To určitě ví mnohá z Vás. Ovšem to, co spojuje všech šest příběhů, jež Vám v tomto měsíci přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je něco jiného: kříž, který můžou mít děti s rodiči!

Opravdu snad není jediný příběh z těch, které si budete moci tento měsíc přečíst – ať už se odehrávají na řeckém ostrově, v horách španělské Sierry Nevady, v tajemném pouštním království, na Sicílii či v zasněžené pohádce kanadské krajiny –, kdy by aspoň jeden z hrdinů za sebou neměl nějaké to trauma z dětství, které mu brání v plném a spokojeném životě.

Rodiče si člověk nevybírá, ovšem naštěstí, když už to nevyjde s těmi jeho vlastními, má šanci naučit se být jednou dobrým rodičem svým dětem. A to je další spojovací článek mezi všemi povídkami.

No a o tom třetím snad ani není třeba mluvit… Tak jako každý měsíc je to pochopitelně… láska!

S láskou
Váš Harlequin

Dani Collinsová

POPELČINO POKUŠENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's Royal Seduction

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Dani Collins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6527-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6533-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6539-3 (PDF)

PROLOG

Jako snad už posté, Cassiopeia Brodeurová znovu zalitovala, že nemá dostatek času k tomu, aby si sedla a v klidu si prošla, jakou katastrofu na ni macecha Maude zase chystá.

Stejně tak si přála, aby mohla vrátit čas a nesvěřila se svým nevlastním sestrám s tím, že jí přátelé říkají Sopi. To jí bylo patnáct a naivně věřila, že se mezi její kamarádky zařadí i ony.

„*Šopy*? To jako ten salát?“ smály se hystericky Nanette a Fernanda, pro které sice angličtina nebyla rodným jazykem, ale Sopi věděla, že jí velmi dobře rozuměly.

Během sedmi let se její přátelé přestěhovali do měst, nastoupili na univerzitu nebo se vydali na zkušenou do světa. Mnozí si našli zajímavou práci a někteří se dokonce zasnoubili.

Sopi však zůstala trčet v Lonely Lake a s neutuchající důkladností uklízela po maceše, sestrách a hotelových hostech, přijíždějících do lázní, které nesly její jméno.

Často si přála, aby se Maude s dcerami vrátily do Evropy a přestaly jí ničit život. Nechápala, proč už dávno neodjely. Odpor k „zapadákově“ v odlehlé divočině kanadských Skalnatých hor se ani nepokoušely skrývat, přesto se nezdálo, že by se ho chystaly opustit.

Sopi bylo jasné, že nemají kam jít. Úspěšně rozházely všechny otcovy peníze a snažily se přivést k úpadku i lázně.

„*Všechny* rezervace?“ opakovala Sopi nevěřícně. „Ty jsi zrušila všechny rezervace na březen?“

„Ano.“

„Schválně?“

„Sopi,“ obrátila se Maude k nevlastní dceři. „Nemůžeme tu přece mít rodiny s pobíhajícími dětmi, když budeme hostit královskou společnost! A pak, potřebujeme všechny pokoje!“ Mluvila se Sopi, jako by byla hloupá malá holka.

„O jaké královské společnosti to mluvíš?“ opáčila Sopi. Vehementně v sobě dusila hysterický smích. „To je nějaké obrazné rčení, ne?“ Pravda, jednou se tu ukázala jakási podivná stárnoucí popová hvězda, ale skutečné celebrity, které si mohly dovolit utrácet, jezdily na jarní lyžovačku do Banffu nebo do Whistleru.

„O Rhysovi Charlemaineovi, princi z Veriny.“

„O nikom takovém jsem nikdy neslyšela,“ pronesla Sopi hluše, ačkoliv jí to jméno bylo povědomé. Stěží stíhala držet krok s předpověďmi počasí a aktuálními bezpečnostními předpisy. Neměla čas na čtení bulváru a drby.

„Tvé mezery ve vzdělání jsou vážně politovánihodné,“ potřásla Maude načesanou stříbřitou hlavou a vrhla na Sopi opovržlivý pohled.

Sopi si hořce pomyslela, že si těžko mohla dopřát vzdělání, když se z peněz, které zdědila po otci, platila internátní škola ve Švýcarsku pro Nanette a Fernandu. Jejich nepřítomnost však pro ni byla obrovskou úlevou. Ten božský klid!

„Proč by k nám jezdil nějaký princ?“ zajímala se Sopi.

„Protože jsem pro něj zařídila čtyřtýdenní heli-skiing.“

Z jakých peněz? chtěla zakřičet Sopi.

Nejraději by se rozbrečela. S toužebným výrazem se zahleděla ven z okna. Nad oslepujícími bělostnými svahy se klenulo sytě modré únorové nebe. Minulou sezonu si zalyžovala alespoň jednou – na malém kopci na vzdáleném konci jezera. Letos k tomu zatím neměla příležitost. Musela se ze všech sil snažit, aby lázně udržela nad vodou.

„Co se týče ubytování," pokračovala Maude, „holky se vystěhují z penthousu, aby se tam mohl ubytovat on, ale zůstanou na patře. Jeho doprovod si zabere zbytek místností."

„Jeho *doprovod*?" zhrozila se Sopi. „Doufám, že to všechno nehradíme my? Řekni mi, že to není pravda!" Samozřejmě věděla, že se Maude něčím tak nepodstatným, jako jsou dluhy, vůbec nezatěžuje. Nenechala sice Sopi ani jednou nahlédnout do účetních knih, ale i tak bylo jasné, že lázně jsou v mínusu.

„Samozřejmě že mu nebudeme nic účtovat," ohradila se Maude dotčeně a vrhla na Sopi pohoršený pohled. „Je to pro nás přece skvělá reklama. Každý k nám bude chtít zajet, tím spíš, dokud tu ještě bude bydlet. A abych nezapomněla… Objednala jsem i slušného šéfkuchaře. Ten tu měl beztoho pracovat už dávno. Taky budeš muset najmout víc personálu na lázeňské procedury. "

Sopi v duchu zabědovala a počítala, kolik to všechno asi tak bude stát.

„Maude, nikdo takový, koho bychom mohli najmout, tu není," upozornila macechu, ačkoliv věděla, že je to stejně zbytečné. Maude si vždycky vedla svou.

Občas se jim sice podařilo získat kosmetičku nebo maséra či masérku s dobrodružnou povahou, kteří zřejmě doufali, že Lonely Lake je zajímavé místo. Velmi brzy však přišli na to, že název „osamělé" si jezero nezasloužilo jen tak pro nic za nic, a po jedné

sezoně prchli zpět do civilizace. Maude s dcerami jim pobyt navíc nijak neusnadnily. Honily personál jako psy a kvůli zpožděné dodávce vybraného laku na nehty běžně dostávaly záchvaty vzteku či hysterie.

„Vždycky musíš všechno komplikovat," vzdychla ztěžka Maude. „Když rozhlásíš, kdo sem přijede, lidé tu budou mít zájem pracovat i za minimální mzdu!"

Ke stálé klientele lázní patřili důchodci, kteří si do horkých minerálních pramenů jezdili léčit artritidu. Nedávali sice nijak vysoké spropitné, zato však byli jistotou, na kterou se dalo spoléhat. Nikoli tak jakýsi princ se svým doprovodem.

„Připouštím, že od seniorů se nedá čekat spropitné, ale zase nás živí. Jestli ten princ a jeho kumpáni…"

„*Kumpáni*?" zvolala Maude pobouřeně. „Sopi, je mu *třicet*. A je svobodný. Je načase, aby se to změnilo." Sklonila hlavu a začala probírat vzorník látek. Vybrala z něj čtverec červeného hedvábí a ukázala ho Sopi. „Myslíš, že půjde dobře k odstínu Nanettiných vlasů?" zeptala se starostlivě.

Sopi s macechou stěží držela krok, ostatně jako vždy. Velmi brzy pochopila, že hádky nemají smysl. Macecha převzala lázně hned, jakmile zemřel Sopin otec, a Sopi neměla ani sílu, ani prostředky se s ní o ně soudit.

Zatím alespoň šetřila, jak to šlo, a nepřestávala doufat, že jednou bude mít tolik financí, aby si mohla dovolit právníka. Tušila, že je to nejspíš jen sen, ale alespoň ji to drželo nad vodou.

Pokaždé, když si Maude vymyslela nějakou hloupost, byla to Sopi, která musela všechno naplánovat a uvést do praxe. Samozřejmě se nesmělo příliš utrácet, ale macešino přání bylo zákonem.

Pochopila, že Maude chce za prince vdát jednu z dcer, a zajásala. Kdyby se to zdařilo… Neznámý princ žil jistě hodně daleko.

Pokud by si jednu z dcer vybral za ženu, odešly by všechny tři. Tím si Sopi byla jistá. Jedna bez druhé nedaly ani ránu.

Nitro jí zaplavila naděje. Po dlouhé době se před ní objevilo světélko v tunelu nekonečných starostí a povinností. Usmála se.

„Víš co, Maude?“ opáčila. „Máš pravdu. Vážně se jedná o skvělou příležitost. Hned začnu s přípravami.“ Srdce jí tlouklo tak hlasitě, až jí z toho zvonilo v uších.

„Díky,“ pronesla Maude blahosklonně, jako by sama byla členkou královské rodiny. „Nech holky, ať se odstěhují až těsně před princovým příjezdem. Nechci, aby se musely uskrovňovat víc, než je nutné.“

Sopi se kousala do jazyka, aby neodsekla něco, co by se maceše rozhodně nelíbilo. Její dcerušky byly rozmazlené až hrůza, ale co na tom teď záleželo? Pokud se Nanette nebo Fernanda vdá za prince, získá tím vytouženou svobodu.

Málem si poskočila radostí. Cestou z Maudiny kanceláře nahoru do pokojů si vesele pobrukovala, i když ji čekalo úmorné převlékání postelí a úklid koupelen.

Svět se hned zdál příjemnějším místem k životu.

PRVNÍ KAPITOLA

Rhys Charlemaine se vzbudil ještě před svítáním. Dřív, než se do jeho apartmá začal trousit personál s maily, které vyžadovaly okamžitou reakci, s bríf inky a čerstvou kávou.

Ani ho nenapadlo, že by na někoho z nich zazvonil. Cenil si vzácného soukromí. Rozruchu si užil vrchovatě včera, když dorazila ochranka a celá armáda členů jeho doprovodu. Majitelka lázní Maude Brodeurová trvala na tom, že ho musí přivítat osobně. Zdržela ho téměř dvě hodiny. Vykládala mu o manželovi, kterého vylíčila jako velmi podobného Rhysovu otci, což rozhodně nebyla pravda, a tu a tam zmínila nějaké známé jméno. Tvrdila, že její muž byl vzdáleným bratrancem jakéhosi britského hraběte, a i když nepatřil k významným osobnostem, jednoznačně se mu nedala upřít modrá krev, která mu kdysi kolovala v žilách.

Maude toho využila k tomu, aby Rhysovi nastrčila své hezké a vzdělané dcery, a nenápadně se mu během řeči snažila naznačit, že by pro něj mohla být některá z nich vhodnou nevěstou. Dcery způsobně seděly na židlích a celou dobu mlčely, avšak Rhys si v jejich očích dobře všiml vypočítavého výrazu.

Ztěžka vzdychl. Kdyby mu každá žena, která od něj chtěla snubní prsten, dala dolar, byl by bohatší než miliardáři z technologického průmyslu celého světa dohromady.

Rhys vybudoval bohatství založené na chytrých investicích. Mnohé z nich patřily k technologickému průmyslu, avšak většinu investic vložil do rozvoje trhu s nemovitostmi. Polovina všeho patřila bratrovi Henrikovi. Rhys se staral o soukromé investice, zatímco Henrik pečoval o finance ohledně trůnu. Každý měl své pole působnosti a jeden druhému do něj nezasahoval. Navzájem si však kryli záda. Rhys sice nebyl korunním princem, avšak nikdy by ho nenapadlo, aby šel proti bratrovi, budoucímu vládci.

Bratři považovali za běžné, že se občas neshodnou v názorech. Bylo tomu i tehdy, když Rhys Henrikovi oznámil, že si hodlá dopřát odpočinek v jakýchsi odlehlých kanadských lázních, které byly na prodej. „To zní až příliš idylicky," zhodnotil situaci se zvednutým obočím Henrik.

Rhys se měl také na pozoru. Hotel s lázněmi v údolí, připomínající Verinu ohraničenou Alpami, vypadal velmi slibně. Rhyse lákaly zvláště horké prameny, které se daly využít jako zdroj energie. Lokalita však byla značně odlehlá, což bylo mínus. Naopak plusem byla zase sjezdovka na opačném konci jezera. Sloužila ke sportovnímu vyžití hotelových hostů, avšak v budoucnu se mohla využít i jinak.

Maude tvrdila, že nechce prodej lázní „roztrubovat do světa" z osobních důvodů. Tvářila se, že peníze pro ni vůbec nejsou důležité. Rhys by nabídku kupce, který se ho snaží balamutit, běžně ani nezvažoval, ale k návštěvě lázní ho vedly vlastní pohnutky, které s možnou investicí do tohoto místa neměly vůbec nic společného.

Zvedl zadumaný pohled přes zamrzlé jezero. V dálce hledal odpovědi na otázky, které nemohly být vyřešené ani penězi, ani silou. Potřeboval zázrak, a v ty on nevěřil. Byl mužem činu a strůjcem vlastního osudu.

Říkal si, že by měl být lékařům vděčný, že přišli na to, proč Henrik s manželkou nemohli počít potomka. Naštěstí zachytili rakovinu varlat včas, takže Henrik měl velké šance na přežití. Znamenalo to, že Rhys nebude muset s největší pravděpodobností nastoupit na trůn. Protože však bylo jisté, že bratr bude sterilní, zplození královského dědice tím pádem zůstalo na Rhysovi.

Což znamenalo, že bude potřebovat manželku.

Rhys potlačoval výčitky. Henrik se tolik snažil, aby ve svém úsilí znovu získat trůn uspěl. Málem přišel o ženu, kterou miloval. Roajalisté, kteří podporovali jeho návrat z exilu, samozřejmě očekávali, že se ožení s nějakou aristokratkou. Henrik si však vybral velvyslancovu dceru. Podařilo se mu přesvědčit roajalisty, že právě ona je pro něj ta pravá, a teď musel oznámit, že je neplodný.

Přitom Henrik si s Elise děti tolik zasloužili! Rhys si byl jistý, že by z nich byli výteční rodiče. Henrikův potomek si trůn zasloužil mnohem víc než jeho dítě, už jen proto, co všechno Henrik pro vlast udělal.

Ať se na to Rhys podíval jakkoliv, cítil se bídně.

Pod jeho oknem se objevila modrá záře a vytrhla ho z neveselých myšlenek. Světla v minerální lázni ozařovala jemný opar, stoupající z pokojné hladiny, a lákala Rhyse k sobě.

Ochranný tým ho informoval, že seznam hotelových hostů přímo přetéká ženskými jmény, přičemž mnohá se honosila šlechtickými tituly. Rhys tím nebyl vůbec překvapený. Skutečnost, že tu má pobývat, prosákla do tisku. Mohl se jen dohadovat, kdo za tím stojí. Maude byla zdatná obchodnice. Návštěva samotného prince znamenala, že se její lázeňský hotel stane vyhledávaným místem pro úspěšné. Snad si dokonce myslela, že množství nahých krásných žen ho přesvědčí, aby to tu koupil. A pokud ne, pro jednou bude mít hotel nacpaný hosty.

Rhys hotel s lázněmi rozhodně kupovat nehodlal, ale přítomnost mladých dívek, vhodných na vdávání, vítal. Jednalo se o samé dobré partie.

Neměl na výběr, musel se oženit. Dny svobody pro něj byly sečteny. Rhys se rozhodl, že je využije co nejlíp. Shodil kalhoty od pyžama a nechal je ležet na podlaze, což dělal výhradně proto, aby uklidnil personál, že se nestal obětí únosu. Jinak po sobě důsledně uklízel. Naučil se to, když s bratrem pobývali v exilu. Uměl taky velmi slušně vařit a dovedl si sám upravovat vous. Ani jedno však už dávno dělat nemusel.

Znovu se stal princem. Staral se o rodinné finance, zatímco jeho bratr měl za úkol vládnout a přivést na svět dědice. Rhys by za bratra v době nemoci velmi rád vládu převzal, jenže to nepřicházelo v úvahu. Jeho povinností nyní bylo zplození příštího dědice trůnu.

S těžkým srdcem si přes sebe přehodil župan s vyšívaným monogramem, vklouzl do na míru šitých trepek a ze stolku sebral univerzální hotelovou kartu, kterou mu dala Maude. Pak se vydal k výtahu a sjel dolů do prostoru, kde se konaly procedury.

Sopi byla tak unavená, že když v oparu na konci bazénu spatřila mužskou postavu, myslela si, že má halucinace. Prostor lázní dosud nebyl otevřený pro veřejnost a zámky se otevíraly až v určitou hodinu. Znamenalo to, že dovnitř mohl vstoupit jedině někdo z personálu, a Sopi věděla, že směnu má teď pouze ona. Také mužův župan vypadal jinak. Rozhodně nepocházel odsud z hotelu. To však nebylo nic neobvyklého. Mnozí hosté si nosili vlastní župany, aby si je snadno poznali. Tento muž však měl na sobě něco skutečně exkluzivního. Župan měl karmínovou barvu, byl zlatě lemovaný a na prsou nesl vyšívaný monogram.

Sopi namáhala zrak, aby si muže mohla co nejlíp

prohlédnout. Rozeznala přísný profil a krátce zastřižený vous. Nebyl to nikdo jiný než sám…

V Sopi hrklo. Princ byl pod županem úplně nahý.

Věděla, že by se neměla dívat, ale nedokázala si poručit.

Přes mlžný opar sledovala, jak si princ rozvázal župan, setřásl ho z ramen a zachytil na předloktích. Otočil se k ní zády, takže mohla obdivovat jeho vypracované půlky, a přehodil župan přes nízkou skleněnou stěnu, která tvořila zábradlí kolem bazénu. Byl svalnatý jako olympijský plavec. Měl široká ramena, úzké boky a pevná stehna.

Obrátil se k ní čelem a chystal se vklouznout do vody. Sopi zadržela dech. Hrudník a břicho měl porostlé černými chloupky, z nichž na prsou výrazně vystupovaly tmavé bradavky a které se na pevném břiše zužovaly do…

Princ skočil plavnou šipku do vody. Na hladině se objevilo jen pár vlnek.

Sopi zabořila obličej do štosu ručníků, který držela v rukou. Tváře jí hořely a rozpaky téměř nedýchala. Kdo mohl říct, že viděl prince z Veriny v podobě, v jaké přišel na svět?

Horečně přemítala, jak by mohla nepozorovaně zmizet, ale dobře věděla, že to není možné. Stála u převisu, pod nímž se nacházel vozík s čistými ručníky. Hned vedle byl bar, který byl naneštěstí v provozu pouze v létě.

Jediná úniková cesta vedla přes můstek, oddělující hlavní část bazénu od části, jež vyčnívala nad útes, a dále kolem skleněného zábradlí, přes které si princ přehodil župan a které se nacházelo u prosklených dveří do budovy.

U jejích nohou to tiše zašplouchalo.

„Dobré ráno," pozdravil ji princ překvapeně. Hlas měl po ránu lehce ochraptělý.

Sopi ztuhla a teprve po chvíli se k němu opatrně odvážila zvednout obličej.

Z vody mu naštěstí vyčuhovala jen hlava a ramena, avšak Sopi to nepřineslo žádnou úlevu. Dívala se na prince a říkala si, jak je hezký. Nad krátce zastřiženým vousem se elegantně klenuly lícní kosti a krásně vykrojené rty zvýrazňovalo tmavé strniště. Sopi si bezděky představila, jak asi dovedou líbat, a do tváří se jí znovu nahrnula červeň. Černé vlasy měl uhlazené dozadu a jeho modré oči ji provrtávaly s lenivou zvědavostí.

„*En français*?" zkusil to.

„Co? Totiž, cože? Ne-ne, já mluvím anglicky," vyhrkla Sopi rozpačitě. „Dobré ráno."

Byla ráda za to, že princ nemá nejmenší tušení, s kým má tu čest. Včera ho sice měla s macechou a sestrami také vítat, dokonce si na to oblékla jedny ze svých slušnějších šatů, avšak na poslední chvíli musela odjet. Vyřizovala složitou objednávku. Hodila na sebe džínsy a pořádné boty a vyrazila na dvouhodinovou cestu autem tam i zpátky, aby vyzvedla kvalitní kávu a další speciality, které Maude objednala zvlášť pro prince.

„Jen doplňuju ručníky," vysvětlovala Sopi překotně a nacpala stoh na vozík. Jeden z ručníků si nechala. „Nechám vám ho u županu," řekla. „A… ehm… nudistická hodinka je až od desíti večer."

„Nudistická…? Aha." Jeden z princových koutků se zvedl k úsměvu. „Asi jsem si měl vzít plavky…?"

„Většina hostů to tak dělá." Ve skutečnosti všichni, ale Sopi prince nechtěla uvést do rozpaků, pokud to tedy vůbec bylo u tak hezkého muže možné. Někteří hosté chodili nazí do sauny, ale i ti byli spíš výjimkou. „A především pouze v noci."

„Zatím je tma," odtušil princ nevzrušeně. „Slunce ještě nevyšlo. Technicky vzato je pořád ještě noc."